

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1700/2024.

Az Alkotmánybíróság teljes ülése alkotmányjogi panasz tárgyában – *dr. Horváth Attila, dr. Kozma Ákos, dr. Márki Zoltán és dr. Patyi András* alkotmánybírók párhuzamos indokolásával – meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 14.K.702.562/2023/17. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság jogi képviselője (Németh József Ügyvédi Iroda) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett az Alkotmánybíróság elé a Fővárosi Törvényszék 14.K.702.562/2023/17. számú ítélete ellen, annak alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérve. Az indítványozó alkotmányjogi panasza első bekezdésében megjelölte az Abtv. 26. § (1) bekezdését, azonban indítványában egyáltalán nem utalt arra, hogy melyik jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességét állítja. Az indítványozó szerint a kifogásolt határozat sérti az Alaptörvény a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege szerint Budafok-Tétény XXII. kerület Jegyzője határozatában megállapította, hogy az indítványozó megsértette a közösségi együttélés alapvető szabályairól és ezek elmulasztásának következményeiről szóló 11/2013. (IV. 22.) önkormányzati rendelet 12. § (3) bekezdését, ezért vele szemben 500 ezer Ft közigazgatási bírságot szabott ki. A másodfokon eljáró Budafok-Tétény Budapest XXII. kerület Önkormányzat Képviselő-testülete az elsőfokú határozatot helybenhagyta.
- [3] A Fővárosi Törvényszék 14.K.702.562/2023/17. számú ítéletében az elsőfokú határozatra kiterjedően megsemmisítette a másodfokú határozatot és új eljárásra kötelezte az elsőfokú hatóságot. A perköltség vonatkozásában az ítélet nem tartalmazott rendelkezést. Az ítélet [26] bekezdése szerint „[a] pernyertes felperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM

rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján igényelt perköltséget, az igényelt összeg igazolására egy, a felperesi ügyvéd által a felperes részére jogi szolgáltatás elvégzéséről 2023. október 9-én kiállított számlát csatolt, a felperes és az ügyvéd között létrejött megbízási szerződést azonban a bíróság erre irányuló külön felhívása ellenére nem nyújtotta be. A jogszabály egyértelmű a vonatkozásban, hogy az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján igényelt perköltség felszámítása akkor szabályszerű, ha a megbízási szerződés igazolja az ügyvédi munkadíj összegét [BDT2023. 4651]. Megbízási szerződés hiányában ezért a bíróság nem tudott perköltséget megállapítani a felperes javára.”

- [4] 2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Abtv. 27. §-a alapján azt kifogásolta, hogy kérelme ellenére az eljáró bíróság nem ítelt meg a számára perköltséget, amely álláspontja szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseibe ütközik.
- [5] Az indítványozó szerint egyetlen jogszabály sem írja elő azt, hogy csak írásban kötött megbízási szerződésre alapítható ügyvédi munkadíjban megnyilvánuló perköltségigény, azonban az eljáró bíróság ennek ellenére az írásbeli formában kötött megbízási szerződés hiányára alapította a perköltség vonatkozásában az ítéletét. Az indítványozó előadta, hogy jogi képviselője részére szóban adott megbízást az ügy ellátására, így írásbeli megbízási szerződés nem állt rendelkezésre. Az indítványozó előadta, hogy a jogi képviselője által kiállított számla részletes leírást ad az üggyel kapcsolatban szükségessé vált és elvégzett jogi szolgáltatásokról, amely egyúttal igazolja, hogy az üggyel összefüggésben az indítványozónak ténylegesen milyen jogi költségei keletkeztek, amelyeket átutalás útján fizetett meg a jogi képviselője részére. Az indítványozó előadta továbbá, hogy jogi képviselője által minden eljárásjogi kötelezettségének határidőben és érdemben megfelelően eleget tett a perben, a jogi szolgáltatásokra fordított munkaidő nem minősül eltúlzottnak, csakúgy mint a jogi képviselő óradíja, amelyet ezen túlmenően okirattal igazolt.
- [6] Az indítványozó kifejtette, hogy a perbíróság az eljárás során mindazonáltal semmilyen formában nem jelezte az indítványozó felé, hogy kizárólag írásban kötött ügyvédi megbízási szerződés esetén tartja megállapíthatónak az igényelt perköltséget pernyertesség esetén.
- [7] Az indítványozó előadta, hogy az ügyvédi megbízási szerződés írásbelisége ugyan főszabály, azonban a gyakorlatban számos esetben előfordul, hogy valamilyen oknál fogva (pl. időhiány, sürgős eljárás) miatt erre nem kerül sor. Az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Ütv.) 29. § (1) bekezdése a megbízási szerződésre írásbeli formát ír elő, azonban ennek elmaradása esetén nem a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:6. § (1) bekezdésének, hanem az Ütv. 29. § (2) bekezdésének alkalmazását rendeli, amely szerint az írásba foglalás elmaradása a megbízás érvényességét nem érinti, de ilyen esetben a megbízás tartalmának bizonyítása a megbízottat terheli.

- [8] Az indítványozó kifogásolta, hogy pernyertessége miatt ugyan nem kell megfizetnie az alperes által kiszabott 500 ezer Ft összegű közigazgatási bírságot, valamint a feljegyzett 30 ezer Ft eljárási illetéket, azonban a ténylegesen felmerült és okirattal igazolt, összesen 889 ezer Ft összegű ügyvédi költségének megfizetésére nem kötelezte a bíróság az alperest, így lényegében az indítványozónak 389 ezer Ft-tal kevesebb vagyona lett, mintha a pert meg sem indította volna és inkább megfizeti az egyébként jogellenesen kiszabott közigazgatási bírságot.
- [9] Az indítványozó álláspontja szerint a támadott ítélet azáltal, hogy a szóbeli ügyvédi megbízási szerződés és becsatolt számla ellenére nem rendelkezett a perköltségről azon okból kifolyólag, mert nem állt rendelkezésre írásbeli ügyvédi megbízási szerződés, sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit.
- [10] Az indítványozó a jogorvoslathoz való joga sérelmét azzal indokolta, hogy a perköltség vonatkozásában nem biztosított a további jogorvoslat lehetősége, azonban ezzel összefüggésben jogszabályi rendelkezésre külön nem hivatkozott, jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességét nem kifogásolta alkotmányjogi panaszában.
- [11] Az indítványozó szerint az, hogy a szóbeli formában kötött megbízási szerződés esetén is megköveteli a bíróság azt, hogy a megbízási szerződés csatolása megtörténjen – a felszámítandó perköltség igazolásához egyéb okirati igazolás rendelkezésre állásának ellenére – nem szükséges és nem is arányos mértékben korlátozza az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.
- [12] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [13] Az Abtv. 27. § (1) bekezdésének *a)* és *b)* pontjai értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [14] Az Alkotmánybíróság gyakorlatában hangsúlyozta, hogy „[a]z alkotmányjogi panasszal támadható érdemi döntésnek minősülő bírósági döntések körét az Abtv. taxatív nem határozza meg. Az Alkotmánybíróságnak esetről-esetre, a konkrét ügy egyedi körülményeire tekintettel kell vizsgálnia, hogy a támadott bírósági döntés az Abtv. 27. § tárgyi hatálya alá tartozik-e, azaz az ügy érdemében hozott, vagy a bírósági eljárást – egyéb határozattal – befejező bírósági döntések körébe tartozik-e” {3002/2014. (I. 24.) AB végzés, Indokolás [13]; 3168/2018. (V. 16.) AB végzés,

Indokolás [40]; 3364/2018. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [21], 3265/2020. (VII. 3.) AB végzés, Indokolás [13]].

- [15] Az Alkotmánybíróság utal azon gyakorlatára, amely szerint az Abtv. 27. §-a szerint alkotmányjogi panaszt csak az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés – azaz csak a jogalkotó által meghatározott döntések, és nem minden döntés – ellen lehet előterjeszteni {3179/2013. (X. 9.) AB végzés, Indokolás [9]; 3252/2014. (X. 14.) AB végzés, Indokolás [5]; 3168/2018. (V. 16.) AB végzés, Indokolás [43]; 3364/2018. (XI. 28.) AB végzés Indokolás [24], 3265/2020. (VII. 3.) AB végzés, Indokolás [15]}.
- [16] A jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyet illetően az Alkotmánybíróság arra a megállapításra jutott, hogy a bírósági eljárás tárgya önkormányzati hatósági ügyben hozott határozat felülvizsgálatával kapcsolatos közigazgatási jogvita, amelynek csupán járulékos eleme volt a konkrét eljárásban a perköltségigény. Maga az indítványozó is hangsúlyozta alkotmányjogi panaszbeadványában, hogy nem a bíróságok érdemi döntése, hanem kizárólag csak a perköltség tekintetében kéri az alkotmányossági vizsgálat lefolytatását, és az alaptörvény-ellenesség megállapítása mellett a sérelmezett bírósági döntéseknek csak a perköltségre vonatkozó részét kéri megsemmisíteni.
- [17] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék 14.K.702.562/2023/17. számú ítélete – tekintettel arra, hogy az indítványozó kizárólag az ítélet perköltséggel kapcsolatos indokolását kifogásolja – nem minősül az ügy érdemében hozott és az eljárást befejező döntésnek, így nem felel meg az Abtv. 27. §-ában meghatározott feltételnek.
- [18] Az indítványozó alkotmányjogi panasz első bekezdésében megjelölte az Abtv. 26. § (1) bekezdését, azonban indítványában egyáltalán nem utalt arra, hogy melyik jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességét állítja, ezért az indítványozó Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti indítványa nem felel meg a határozott kérelem követelményének.
- [19] Tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 26. § (1) bekezdése és az Abtv. 27. § (1) bekezdésében foglalt befogadási feltételeknek, az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a továbbiakban nem vizsgálta. Az Alkotmánybíróság mindezek alapján az alkotmányjogi panaszt, az Abtv. 64. § d) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. február 17.

Dr. Polt Péter s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Czine Ágnes s .k.,
alkotmánybíró

Dr. Handó Tünde s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s .k.,
alkotmánybíró

Dr. Hende Csaba s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Polt Péter s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Kozma Ákos
alkotmánybíró helyett

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Polt Péter s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Schanda Balázs
alkotmánybíró helyett

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila alkotmánybíró párhuzamos indokolása

- [20] A jelen ügyben az Alkotmánybíróság arra figyelemmel nem hozott érdemi döntést, mert a Fővárosi Törvényszék 14.K.702.562/2023/17. számú ítéletének pusztán a perköltséggel kapcsolatos indokolási részét támadta alkotmányjogi panasszal, amely tekintetében a testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy az ítélet perköltségre vonatkozó része nem minősül az ügy érdemében hozott és az eljárást befejező döntésnek, így nem felel meg az Abtv. 27. §-ában meghatározott feltételnek.

- [21] Ettől függetlenül a kifogásolt bírói ítélet perköltséggel kapcsolatos indokolása kapcsán Szászy-Schwarz Gusztáv nyomán szükségesnek tartom felhívni a figyelmet arra, hogy a bírói jogalkalmazás során „nem az életet a fogalom szerint, hanem a fogalmat az élet szerint kell idomítani.”
- [22] A jelen ügyben eljáró bíróság a perköltség igazolására szolgáló bizonyítás sajátos értelmezése révén került az indítványozó olyan helyzetbe, hogy pernyertessége miatt ugyan nem kellett megfizetnie az alperes által kiszabott közigazgatási bírságot, valamint az eljárási illetéket, azonban a ténylegesen felmerült és okirattal igazolt ügyvédi költségének megfizetésére nem kötelezte a bíróság az alperes. Így lényegében az indítványozónak összességében kevesebb vagyona lett, mintha a pert meg sem indította volna és inkább megfizeti az egyébként jogellenesen kiszabott közigazgatási bírságot.
- [23] Kiemelem, hogy az igazságügyi miniszter véleményében arról tájékoztatta az Alkotmánybíróságot, hogy a jogi képviselő akár a perköltség felszámítására szolgáló költségjegyzékről szóló 31/2017. (XII. 27.) IM rendelet szerinti nyomtatványon, akár a nyomtatvány alkalmazása nélkül számítja fel a perköltséget, a Pp. nem írja elő, hogy az igazolásra milyen okirattal kerülhet sor. Az igazságügyi miniszter hangsúlyozta, hogy sem a Pp., sem az IM rendelet, vagy egyéb jogszabály nem rögzíti, hogy a perköltség felszámításához milyen mellékleteket kell csatolni, illetve az IM rendelet sem írja elő azt, hogy a felszámításra kerülő ügyvédi költséget milyen okirattal kell igazolni. A miniszter álláspontja szerint a megbízási szerződésben kikötött munkadíj összegét nem kizárólag a megbízási szerződés igazolhatja, arra akár szabályszerűen kiállított számla is alkalmas lehet, ha egyértelműen beazonosítható, hogy mely ügyre vonatkozó díjat tartalmaz. A miniszter álláspontja szerint a Pp.-nek és az egyéb jogszabályoknak a perköltség felszámítására vonatkozó rendelkezései kellően rugalmasak, így a bíró az adott ügy körülményei alapján dönthet arról, hogy mely okirat alkalmas arra, hogy a felszámított költséget igazolja.
- [24] Az Alkotmánybíróság eljárása során a Magyar Ügyvédi Kamara összefoglaló véleményében előadta, hogy a perköltség felszámításával kapcsolatos bírósági gyakorlat rendkívül széttartó, a perköltség igazolásának módjával kapcsolatban előadta továbbá, hogy a Pp. a szabad bizonyítási rendszer elvét követi, az ügyvédi titoktartás megőrizhetősége érdekében a megbízási szerződés kivonata okirati bizonyítékként alkalmas lehet a díjmegállapodás igazolására. Ennél hitelesebb azonban a ténylegesen megfizetett ügyvédimunkadíjra vonatkozó számlák, bevételi pénztárbizonylatok, bankkivonatok bemutatása.
- [25] Álláspontom szerint a perköltség felszámítására vonatkozó szabályozás alapján megállapítható, hogy a perköltségről történő bírósági döntés során a bíróságoknak az ügyvédi munkadíj és készkiadások vonatkozásában a megbízási díj tekintetében szükséges okirati bizonyítékot megkövetelniük. Az a körülmény, hogy az IM rendelet akként rendelkezik, hogy az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj

számítható fel perköltséggént, nem jelenti azt, hogy a megbízási szerződésben kikötött munkadíj összege kizárólag megbízási szerződés csatolása útján lenne igazolható. E rendelkezés nem zárja ki, hogy az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj összegét más okirati bizonyíték, akár szabályszerűen kiállított számla, bankszámlakivonat, vagy pénztári bizonylat stb. igazolják, amennyiben azok beazonosítható módon egyértelműen tartalmazzák, hogy mely ügyre vonatkoznak.

- [26] Következésképpen a Pp. szabad bizonyítási rendszerének – álláspontom szerint – azon értelmezése állna összhangban az Alaptörvénnyel, amely szerint az IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a)-b) pontjai alapján történő igényérvényesítés esetén minden olyan bizonyítási eszköz felhasználható, amely ezen igény érvényesíthetőségét az összecszerűség vonatkozásában hitelt érdemlően alátámasztja.
- [27] Megjegyzendő továbbá, hogy a bírói ítélet által felhívott BDT2023.4651. számú eseti döntés egyáltalán nem tartalmaz olyan megállapítást, amely a perköltséggént felszámított ügyvédi munkadíj igazolására kizárólag a megbízási szerződést tartaná elfogadható okirati bizonyítéknak.
- [28] Összességében úgy vélem, hogy a jelen ügyben eljáró bíróság a perköltség felszámítására vonatkozó bizonyítási szabályokat életszerűtlenül alkalmazta, Szász-Schwarz Gusztáv szóhasználatával élve „a fogalmat nem az élet szerint idomította.”

Budapest, 2026. február 17.

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos alkotmánybíró párhuzamos indokolása

- [29] Egyetértek a döntés rendelkező részében foglaltakkal, ugyanakkor annak indokolása tekintetében lényegesnek tartom álláspontomat a jelen párhuzamos indokolásban kifejteni.
- [30] A döntés többségi indokolása arra a visszautasítási okra fókuszált, – és fejtette ki részletesen – hogy a kérelemnek az ügy érdemében hozott döntésre kell irányulnia. Egyetértve a visszautasítást megalapozó érvelés ezen részével, meglátásom szerint ugyanilyen hangsúlyt kell kapjon jelen ügyben a visszautasítási okok között az Abtv. 27. § (1) bekezdésében szereplő másik befogadási feltételnek való megfelelés hiányának bemutatása is. Ez a második törvényi kritérium nem az alkotmányjogi panasszal támadott döntésnek az eljárás tárgyára vonatkozó tartalma felől ragadja meg a befogadhatóságot eredményező feltételt, hiszen a támadott döntésnek ebben az esetben olyan eljárási természetű feltételnek kell megfelelnie, – azaz a korábban

még folyamatban volt jogvita ügy lezárt állapotát kell eredményeznie – ami az ügyet befejező státuszt jelenti.

- [31] Álláspontom szerint jelen ügyben az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntés – egy korábbi hatósági határozat megsemmisítése és a hatóság új eljárásra utasítása – eljárásjogi minősége szerint nem lezárja az eljárást, hanem éppen ellenkezőleg, újraindítja azt. Lényegében – mind a jogvita tárgyát, mind a fórumrendszert tekintve – az elejétől kezdődik az eljárás. Az erre az eredményre vezető döntés pedig nem tekinthető az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti, a vonatkozó befogadási kritériumnak megfelelő, eljárást befejező egyéb döntésnek. Így, bár a többségi döntés végkövetkeztetésével egyetértettem, a panasznak az Abtv. 27. § (1) bekezdése által támasztott vagylagos befogadási feltétel második fordulatainak való meg nem felelése fentiek szerint kifejtett alátámasztását hiányolom a döntés indokolásából.

Budapest, 2026. február 17.

Dr. Polt Péter s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke
az aláírásban akadályozott
dr. Kozma Ákos
alkotmánybíró helyett

Dr. Márki Zoltán alkotmánybíró párhuzamos indokolása

- [33] 1. Az Alkotmánybíróság végzését támogattam, az alkotmányjogi panasz visszautasításával egyetértek. A visszautasítás indoka ugyanakkor – álláspontom szerint – inkább az Abtv. 27. § (1) bekezdés *b)* pontja szerinti feltételnek nem megfelelés. Álláspontomat párhuzamos indokolásban csatolom [Abtv. 66. § (3) bekezdés].
- [34] 2. Álláspontom indokai a következők.
- [35] A Fővárosi Törvényszék 14.K.702.562/2023/17. számú (törvénynél fogva elsőfokon jogerős) ítéletének rendelkező része nem tartalmaz rendelkezést, nem rendelkezett a felmerült perköltség viseléséről. Az ítélet indokolása szerint „a bíróság nem tudott perköltséget megállapítani”. Ezen megállapítás lehetséges mibenlétének tisztázása, tisztázottsága, miszerint a bíróság „nem tudott döntení”, vagy a bíróság „nem tudott mi alapján döntení”, avagy „elfelejtett döntení”, valójában közömbös.
- [36] Jelentősége annak van, hogy a perjogi vitában talpon maradó, fennálló egy, a perköltség megállapítására, illetve megfizetésére vonatkozó igény.
- [37] Ehhez képest a bíróságnak a saját indokolása szerinti számadása saját helyzetéről nem közömbösíti azt, hogy rendelkezzen az igényről, adott esetben elutasítva azt. Amit egyaránt magyarázhat az, ha a bíróságnak eleve nincs ténybeli alapja erről rendelkezni, avagy az ha ugyan van a bíróság számára az igénynek megismerhető ténybeli alapja, ám az nem kétségtelen. (Jelen esetben utóbbiról van szó.)
- [38] Álláspontom szerint azt azonban nem teheti meg a bíróság, hogy hallgat, nem rendelkezik, miáltal egyébként az indokolása szerinti megállapítása egyben „ad hominem”, az igény kiperlése pedig lehetetlenné válik (mivel nincs támadható, illetve perjogilag továbbvihető rendelkezés).
- [39] Az valóban felvethetne kérdéseket, ha a perjog erre a perjogi helyzetre (vagyis a bíróság hallgatásának az igény kiperlése elvesztéséhez vezető következményére nem biztosítana lehetőséget.
- [40] 3. Jelen jogállapot szerint azonban erről nincs szó. A Kp. 84. § (2) bekezdése szerint „a határozatokra a polgári perrendtartás szabályait az e részben foglalt eltérésekkel kell megfelelően alkalmazni”. Ehhez képest a Pp. 355. §-a rendelkezik az ítélet – így a tárgybani ítélet – kiegészítésének lehetőségéről. Eszerint „a bíróság az ítéletet kérelemre kiegészítheti, ha abban nem határozott valamely kereseti kérelemről vagy annak valamely része felől, továbbá – habár annak helye lett volna – a perköltség viseléséről vagy az ítélet előzetes végrehajthatósága felől” [355. § (1) bekezdés].
- [41] Következésképpen – a hatályos jog alapján – az indítványozónak világosan felismerhető és követhető, kihasználható perjogi lehetősége van (lett volna) az eljárt

bíróság ítélete ellenében, az ítéleti rendelkezés elmaradása miatt indítványozni a kiegészítést. S ekként az eljáró bíróságot rászorítani arra, hogy indokolásbeli álláspontját rendelkezéssé tegye, ami vagy a perköltség elutasítása, vagy a perköltség megítélése. Ennek eljárási útja kétségtelen biztosított, míg bejárása az alapügyben nem történt meg.

- [42] Mialatt pedig – álláspontom szerint – nem mondható, hogy az indítvány megfelelő lenne az Abtv. 27. § (1) bekezdés b) pontja szerinti feltételnek.

Budapest, 2026. február 17.

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András alkotmánybíró párhuzamos indokolása

- [43] Egyetértek azzal, hogy az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz visszautasításáról döntött, ugyanakkor a döntés indokai tárgyában további szempontok megfontolását tartottam volna szükségesnek, ezért a végzés indokolásához az Abtv. 66. § (3) bekezdésében foglaltak alapján az alábbi párhuzamos indokolást csatolom.

- [44] 1. Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszok befogadhatóságának neuralgikus pontját jelenti az a kérdés, hogy az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés alkotmányossági felülvizsgálatának kérelmezéséről van-e szó. Ebből a szempontból külön kategóriát képeznek azok az esetek, amikor a panaszos a perköltség tekintetében hozott bírósági döntést vitatja. Az Alkotmánybíróság ezekben a kérdésekben – nyilvánvalóan nem kis részben az egyedi indítványok és az azok alapját képező bírósági döntések sajátosságainak függvényében – több megközelítéssel élt már.

- [45] Fontosnak tartom megerősíteni, hogy nem lehetséges automatizmusok alapján állást foglalni a tekintetben, hogy mely döntések minősülnek az „ügy érdemében hozott döntésnek”, különösen amiatt, hogy maga az „ügy” fogalma is a perjogi konstellációk függvényében különböző értelmezésekre adhat okot. Adott esetben egy közigazgatási eljárás közbenső fázisában, eljárási kérdésben hozott, önálló jogorvoslattal támadható végzés bírósági felülvizsgálata során hozott döntés is minősülhet az ügy érdemében hozottnak, más esetekben pedig egy jogvita tartalmához szorosan kapcsolódó, de a főkérdéshez képest járulékos, utókövetés

jellegű döntés esetében is megkérdőjelezhető lehet annak az ügy érdekét érintő jellege. Mindemellett egy kétségtől érdeki bírósági döntés (jogvitát lezáró ítélet) sem minden elemében érdeki, ahogy azt a perkiöltség kapcsán a végzés helyesen megállapítja. Utóbbi esetben ugyanakkor célszerű elkerülni azt a látszatot, hogy önmagában az a tény, hogy az indítványozó egy nem érdeki részben támadja a döntést, az egész döntés érdeki jellegét kérdőjelezi meg. Éppen ezért ilyen határesetekben különösen fontos az ügy érdekének pontos lehatárolása.

- [46] 2. A fenti gondolatokkal kiegészítve csatlakozom *dr. Márki Zoltán* alkotmánybíró párhuzamos indokolásához, amely a konkrét ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz visszautasítását az Abtv. 27. § (1) bekezdés *b)* pontja szerinti feltétel teljesülésének hiányára, azaz az indítványozó rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségek kimerítésének elmaradására javasolta volna alapozni.

Budapest, 2026. február 17.

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró